

De Omgevingswet - Kerninstrumenten

De Omgevingsvisie

De Omgevingswet is ontworpen vanuit de gedachte dat de overheid één eenduidig beleid moet hebben voor de fysieke leefomgeving en dat ook uitvoert. De omgevingsvisie uit de Omgevingswet is volgens de wetgever “een integrale visie met strategische hoofdkeuzen van beleid voor de fysieke leefomgeving voor de lange termijn”. Kort gezegd is de omgevingsvisie dus het beleid voor de fysieke leefomgeving van het bestuursorgaan.

Inhoud

De Omgevingswet schrijft voor dat alle bestuurslagen (gemeenteraad, provinciale staten en de minister) elk één omgevingsvisie vaststellen (artikel 3.1 Omgevingswet).

De omgevingsvisie komt in de plaats van gebiedsdekkende structuurvisies, de relevante delen van de natuurvisie, verkeers- en vervoerplannen, strategische gedeelten van nationale en provinciale waterplannen en milieubeleidsplannen.

In een omgevingsvisie wordt vermeld wat de hoofdlijnen zijn van de kwaliteit van de fysieke leefomgeving, de hoofdlijnen van de voorgenomen ontwikkeling, het gebruik, het beheer, de bescherming van het behoud van het grondgebied en de hoofdzaken van het voor de fysieke leefomgeving te voeren integrale beleid (artikel 3.2 Omgevingswet).

De Omgevingswet schrijft niet dwingend voor welke inhoud de omgevingsvisie dient te hebben. Bestuursorganen zijn dus betrekkelijk vrij om de daadwerkelijke inhoud en het detailniveau van de visie vast te stellen, zo lang niet aan de randvoorwaarden voor de inhoud (integraal voor alle beleidsterreinen op het gebied van de fysieke leefomgeving) voorbij wordt gegaan. Ook moet rekening gehouden worden met de in artikel 3.3

Omgevingswet genoemde beginselen, zoals het voorzorgsbeginsel, het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden en het beginsel dat de vervuiler betaalt.

Procedure

De uniforme openbare voorbereidingsprocedure uit afdeling 3.4 Awb is van toepassing verklaard op de voorbereiding van de omgevingsvisie. In afwijking van afdeling 3.4 Awb kan een ieder zienswijzen indienen. De omgevingsvisie is net zoals de huidige structuurvisie niet appellabel.

Aandachtspunten

De Omgevingswet stelt geen termijn waarbinnen een omgevingsvisie dient te worden herzien. Integendeel: er wordt gesteld dat de visie voor de “lange termijn” geldt. Bestuursorganen kunnen dus zelf bepalen binnen welke termijn de omgevingsvisie wordt herzien.

Voorts schrijft de Omgevingswet voor dat slechts één omgevingsvisie voor het gehele grondgebied van het desbetreffende bestuursorgaan wordt vastgesteld. Dat wijkt af van de huidige praktijk dat er vaak meerdere losse structuurvisies per gemeente zijn.

Omgevingsvisies binden het vaststellend bestuursorgaan zelf, kennen geen hiërarchie en ook geen doorwerking in juridische zin, ook niet tussen bestuursorganen onderling. Niettemin acht het kabinet het van belang dat de inzet van het Rijk en de mede-overheden op elkaar aansluiten. Daarom is het kabinet van plan om voor de inwerking-treding van de Omgevingswet de nationale omgevingsvisie (NOVI) vast te stellen.

Ook voor de provincies is het van belang om hun omgevingsvisie voldoende snel tot stand te brengen, zodat gemeenten de inhoud daarvan kunnen betrekken bij hun omgevingsvisie en waterschappen deze kunnen betrekken bij hun waterbeheerprogramma.

Volgens het Kabinetsperspectief NOVI is de bedoeling dat op regionaal niveau in omgevingsagenda's nationale, provinciale en gemeentelijke visies op elkaar worden aangesloten en gezamenlijke afwegingen worden gemaakt. Na definiëring van opgaven en gewenste aanpak kan zo worden toegewerkt naar uitvoeringsafspraken. Dat geldt in het bijzonder voor zogeheten perspectiefgebieden waar meerdere prioriteiten samenkomen.

Programma's

Een van de kerninstrumenten in de Omgevingswet is het programma. Hierna zal vooral worden ingegaan op de gemeentelijke programma's die straks onder de Omgevingswet door het college van burgemeester en wethouders gemaakt zullen worden. Vergeet echter niet dat ook de minister, het college van gedeputeerde staten van de provincie en het dagelijks bestuur van het waterschap programma's kunnen en soms moeten maken.

Inhoud programma

Het strategisch beleid voor de fysieke leefomgeving legt de gemeenteraad neer in de omgevingsvisie. Voorts stelt de gemeenteraad voor het gehele grondgebied van de gemeente één omgevingsplan vast waarin regels over de fysieke leefomgeving worden opgenomen. Hoe de doelen en omgevingswaarden (maatstaven die de gewenste staat of

kwaliteit van de fysieke leefomgeving vastleggen) uit de omgevingsvisie en het omgevingsplan in de gemeente worden bereikt, kan door burgemeester en wethouders nader worden uitgewerkt en van concrete maatregelen worden voorzien in een programma (artikel 3.4 Omgevingswet).

Gelet op artikel 3.5 Omgevingswet bevat een programma voor een of meer onderdelen van de fysieke leefomgeving:

een uitwerking van het te voeren beleid voor de ontwikkeling, het gebruik, het beheer, de bescherming of het behoud daarvan, maatregelen om aan een of meer omgevingswaarden te voldoen of een of meer andere doelstellingen voor de fysieke leefomgeving te bereiken.

Een programma heeft daarmee een beleidsmatige kant en een uitvoerende kant. Het kan door burgemeester en wethouders worden opgesteld voor één of meer onderdelen van de fysieke leefomgeving, specifieke sectoren of deelgebieden. Een programma hoeft dus niet alleen te zien op het bereiken van één onderdeel van de fysieke leefomgeving, één omgevingswaarde of één beleidsdoelstelling: een combinatie daarvan is ook mogelijk.

Verplichte en onverplichte programma's

Burgemeester en wethouders kunnen programma's opstellen voor bijvoorbeeld de volgende onderwerpen: water, bodem, infrastructuur, cultureel erfgoed, natuur, voor een bepaald gebied of voor onderwerpen waarvoor geen wettelijke norm is vastgesteld (in de MvT wordt een fietsactieplan genoemd). Verder is specifiek het gemeentelijke rioleringsplan uit de Wet milieubeheer overgeheveld naar artikel 3.14 Omgevingswet als facultatief programma. Het gaat bij deze onderwerpen voornamelijk om gevallen waar nu vaak structuurvisies voor worden vastgesteld.

In een aantal gevallen geldt voor burgemeester en wethouders echter de verplichting om een programma op te stellen, bijvoorbeeld in de vorm van een actieplan voor omgevingslawaai als de gemeente in een aangewezen agglomeratie ligt (artikel 3.6 Omgevingswet) of als sprake is van een (dreigende) overschrijding van een omgevingswaarde (artikel 3.10 Omgevingswet). Die verplichting geldt onafhankelijk van de vraag of de omgevingswaarde door een bestuursorgaan van de gemeente, de provincie of het Rijk is vastgesteld. Alleen wanneer een watersysteem in beheer is bij het waterschap of het Rijk, of als bij omgevingsverordening of AMvB is bepaald dat een ander bestuursorgaan het programma zal vaststellen, vervalt deze plicht voor burgemeester en wethouders.

Ook de bestuursorganen van de waterschappen, de provincies en het Rijk moeten enkele verplichte programma's opstellen. Deze verplichting geldt, kort gezegd, wanneer dit voortvloeit uit Europese regelgeving.

Wijziging met oog op doelbereik

Als uit monitoring (afdeling 20.1 Omgevingswet) blijkt dat met het programma niet aan de omgevingswaarde kan worden voldaan, bestaat de plicht het programma te wijzigen zodat binnen een passende termijn wel aan de omgevingswaarde wordt voldaan (artikel 3.11 Omgevingswet).

Op grond van artikel 3.19, derde lid, Omgevingswet geldt een dergelijke verplichting ook in geval gebruik wordt gemaakt van de programmatische aanpak. Verder geldt dat het bestuursorgaan dat daarvoor in het programma is aangewezen, de volgende wijzigingen in het programma kan doorvoeren (artikel 3.19, eerste lid Omgevingswet):

a. in dat programma opgenomen maatregelen, activiteiten of ontwikkelingen ambts-halve wijzigen of vervangen of laten vervallen, en

b. maatregelen, activiteiten of ontwikkelingen aan het programma toevoegen, als aannemelijk wordt gemaakt dat die wijzigingen per saldo passen binnen, of in ieder geval niet in strijd zijn met, het programma.

Zelfbindend karakter

Een programma is zelfbindend voor het bestuursorgaan dat het programma opstelt en voor bestuursorganen die in het programma voor de uitvoering worden aangewezen (artikel 3.18 Omgevingswet). Burgers en bedrijven zijn niet direct aan het programma gebonden. Er bestaat wel doorwerking naar burgers en bedrijven via het beoordelingskader dat in een programmatische aanpak wordt neergelegd en dat wordt gehanteerd om initiatieven te beoordelen en waarvoor besluiten, zoals een omgevingsvergunning, een projectbesluit of een wijziging van het omgevingsplan, moeten worden genomen. Bestuursorganen worden wel geacht om rekening te houden met de vastgestelde programma's van een andere bestuurslaag.

Geen bezwaar en beroep, wel inspraak

Er staat geen bezwaar en beroep tegen een programma open. Bij het opstellen van het programma vindt door toepassing van afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht wel inspraak plaats van burgers, bedrijven en organisaties. Door een ieder kunnen tegen een ontwerpprogramma zienswijzen worden ingebracht.

Wel moet nog worden opgemerkt dat het, net als onder het huidige recht, ook onder de Omgevingswet mogelijk is om algemene regels of andere besluiten die niet voor beroep vatbaar zijn, via de band van exceptieve toetsing aan de rechter voor te leggen. Dit zal dus ook bij toetsing van een omgevingsvergunning, een projectbesluit of een wijziging van het omgevingsplan kunnen voor programma's en de programmatische aanpak.

Programmatische Aanpak

De programmatische aanpak heeft een zelfstandige plaats gekregen in het hoofdstuk over omgevingsvisies en programma's (artikelen 3.15-3.19 Omgevingswet). De programmatische aanpak kan worden geactiveerd bij een omgevingsplan, een omgevingsverordening of een AMvB en heeft betrekking op de omgevingswaarden en doelstellingen uit artikel 3.15, tweede, derde en vierde lid Omgevingswet.

Kern van dit instrument is dat in het programma wordt aangegeven welke ruimte er, gelet op de omgevingswaarde of de andere doelstelling, in een daarbij aangegeven gebied en periode beschikbaar is voor activiteiten.

Het bestuursniveau waarop een omgevingswaarde of een andere doelstelling voor de fysieke leefomgeving wordt vastgesteld bepaalt of daarvoor een programma met programmatische aanpak kan worden vastgesteld. Decentrale overheden kunnen niet op eigen initiatief programma's met een programmatische aanpak vaststellen voor het voldoen aan omgevingswaarden of het bereiken van andere doelstellingen voor de fysieke leefomgeving die op een hoger bestuursniveau zijn vastgesteld.

Beoordelingskader en geen afwijking van de norm

Een programmatische aanpak creëert dus een beoordelingskader voor ontwikkelingsruimte voor activiteiten in een bepaald gebied. Voorbeelden hiervan zijn het Nationaal Samenwerkingsprogramma Luchtkwaliteit (NSL) en de Programmatische aanpak stikstof (PAS). Er is uitdrukkelijk geen (tijdelijke) afwijking van een norm mogelijk en het instrument verschilt hiermee dus van de regeling voor bestemmingsplannen voor ontwikkelingsgebieden in de Crisis- en herstelwet.

Specifiek rechtsgevolg

Bij de programmatische aanpak moet duidelijk worden beschreven hoe de beoordeling van activiteiten in relatie tot de omgevingswaarde of doelstelling plaatsvindt. Om deze activiteiten te kunnen ontplooiën, is immers nog een besluit nodig, zoals een omgevingsvergunning, een projectbesluit of een wijziging van het omgevingsplan. Door de wijze van beoordeling voor deze besluiten in het programma vast te leggen is sprake van een specifiek rechtsgevolg dat andere programma's niet hebben.

Voorts is in de Omgevingswet in artikel 3.18 een uitvoeringsplicht opgenomen. De bestuursorganen die daarvoor in het programma zijn aangewezen, zorgen voor de uitvoering van de daarin opgenomen maatregelen binnen de daarbij aangegeven termijn.

Niet op slot

Als de omgevingswaarde onder druk staat, wordt met de programmatische aanpak een uitgebalanceerd pakket ontworpen van enerzijds maatregelen die de kwaliteit van de fysieke leefomgeving verbeteren en anderzijds activiteiten die kunnen worden toegelaten. Zo hoeft een gebied niet 'op slot' en kunnen ontwikkelingen in het gebied doorgang vinden, mits daar maatregelen tegenover staan die nadelige effecten zodanig verminderen dat de omgevingswaarde tijdig wordt gehaald. Maatregelen kunnen bijvoorbeeld inhouden dat nadere voorschriften worden gesteld aan vergunningen of dat de milieugebruiksruimte van bestaande bedrijven wordt beperkt.

Wanneer gebruik van programmatische aanpak?

Gedacht kan worden aan een programmatische aanpak voor geur, geluid en externe veiligheid of bij de transformatie van een complex (verouderd) haven- of industriegebied naar een nieuw energiek gebied waar verschillende initiatieven (MvT spreekt over maatschappelijk gewenste activiteiten) kunnen worden ontplooid. Een programmatische aanpak op gebiedsniveau kan in dergelijke complexe situaties een uitweg vormen om de gewenste vernieuwing in het gebied mogelijk te maken.

Overigens zal bij het opstellen van een programmatische aanpak zeer goed gekeken moeten worden naar de effecten van de toegestane ontwikkelingen. Tegenover activiteiten die meebrengen dat onderdelen van de fysieke leefomgeving onherstelbaar worden vernietigd, kunnen wellicht moeilijk maatregelen worden gesteld om het geheel in balans te houden. Dergelijke activiteiten zouden dan niet in het programma terecht moeten komen. Ook dienen de gevolgen van maatregelen en (toekomstige) activiteiten niet in een te ver verwijderd verband met elkaar te staan. Het voorstaande maakt het goed in elkaar zetten van een programmatische aanpak een moeilijke opgave.

Het omgevingsplan

In de Omgevingswet is het omgevingsplan de “opvolger” van het bestemmingsplan. Het is echter méér dan dat. In het Omgevingsplan dient de gemeenteraad voor het hele grondgebied regels vast te stellen over de “fysieke leefomgeving”. Enerzijds gaat het daarbij om het evenwichtig toedelen van functies aan locaties en het stellen van regels voor die functies. Anderzijds bevat het omgevingsplan ook alle andere gemeentelijke regels over activiteiten die gevolgen kunnen hebben voor de fysieke leefomgeving. Denk aan regels over het kappen van bomen, de aanleg van een uitweg of het houden van evenementen zoals deze nu in de APV staan. Dat soort algemeen verbindende voorschriften – en dus een groot deel van de APV – zullen straks in het omgevingsplan staan. Het omgevingsplan krijgt mede daardoor meer het karakter van een gemeentelijke verordening.

Eén omgevingsplan

Waar nu per gemeente vaak een lappendeken van bestemmingsplannen geldt, kan er straks maximaal één omgevingsplan per gemeente worden vastgesteld. Het idee is dat

op die manier één samenhangend en overzichtelijk geheel wordt gecreëerd. Daarbij bestaat ook de mogelijkheid dat gemeenten globalere “functies” (bestemmingen) opnemen en dus minder in detail regelen. Dat geeft meer flexibiliteit in de uitvoering. Het valt te bezien in hoeverre de praktijk die insteek zal volgen, omdat het rechtszekerheidsbeginsel toch aan een al te globaal omgevingsplan in de weg zal kunnen staan.

Meer maatwerk

Gemeenten hebben onder de Omgevingswet meer mogelijkheden om gedifferentieerde regels te stellen per deelgebied. In het omgevingsplan kunnen per locatie strengere of soepeler normen worden opgenomen op bijvoorbeeld het gebied van geluid- en geurhinder. Voor een bedrijventerrein kunnen bijvoorbeeld hogere geluidgrenswaarden worden vastgesteld en voor een rustige woonwijk lagere. Per regel en locatie kunnen ook verschillende overgangsrechtelijke bepalingen worden vastgesteld. De huidige verplicht voorgeschreven standaard overgangsrechtelijke bepalingen keren niet terug onder de Omgevingswet.

In het omgevingsplan kan ook een nader afwegingsmoment gecreëerd worden door de te bepalen dat een activiteit slechts is toegestaan op grond van een omgevingsvergunning voor een (binnenplanse) omgevingsplanactiviteit. In het omgevingsplan worden dan ook de beoordelingsregels voor het verlenen van die omgevingsvergunning opgenomen. Als aan die regels voldaan wordt, moet de omgevingsvergunning verleend worden. Vanwege de splitsing van de omgevingsvergunning voor de bouwactiviteit in een technische vergunning en een vergunning voor een omgevingsplanactiviteit (zie over deze ‘knip’ ook bij de omgevingsvergunning) zal in het omgevingsplan bepaald worden voor het bouwen van welke bouwwerken een omgevingsvergunning (voor een omgevingsplanactiviteit) vereist is. Indien een bepaalde activiteit in strijd is met het omgevingsplan, dan kan daarvoor een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit worden aangevraagd om daarvan af te wijken met het oog op een evenwichtige toedeling van functies aan locaties. Dat geldt ook als de activiteit in strijd is met de beoordelingsregels voor een binnenplanse omgevingsplanactiviteit.

Geen verplichte tienjaarlijkse herziening

Anders dan bij het bestemmingsplan geldt er geen tienjaarlijkse herzieningsplicht. Het omgevingsplan geldt in beginsel voor onbepaalde tijd, maar kan tussentijds natuurlijk aangepast worden zodra dat nodig blijkt, al dan niet beperkt tot onderdelen. Daarmee hangt samen dat niet meer hoeft te worden beoordeeld of de opgenomen bestemmingen uitvoerbaar zijn binnen de planperiode (die dan dus niet meer bestaat), zoals dat nu bij een bestemmingsplan moet. Een omgevingsplan mag alleen geen regel bevatten waarvan op voorhand aannemelijk is dat deze niet kan worden uitgevoerd, een onuitvoerbaarheidstoets dus. Dit betekent bovendien dat de onderzoekslasten lager zullen zijn. Gemeenten hebben de mogelijkheid om onderzoeken naar bijvoorbeeld geluidshinder of verkeersafwikkeling te verschuiven naar de realisatiefase zodat bij de vaststelling van het omgevingsplan kan worden volstaan met globaler onderzoek dat alleen betrekking hoeft te hebben of de betreffende functie mogelijk is. Het onderzoek dat betrekking heeft op de manier waarop die functie daadwerkelijk gerealiseerd zal worden, kan vervolgens in het kader van de omgevingsvergunning plaatsvinden.

Vorbereidingsbescherming

Ook onder de Omgevingswet kan de gemeenteraad voor een locatie een voorbereidingsbesluit nemen met het oog op de voorbereiding van in het omgevingsplan te stellen regels. Het voorbereidingsbesluit wijzigt echter het omgevingsplan zelf met voorbeschermingsregels, zodat direct uit het omgevingsplan volgt wat er in afwachting van de voorgenomen wijziging op die locatie al dan niet is toegestaan. Daarvoor hoeft dan niet meer, zoals nu, afzonderlijk het voorbereidingsbesluit geraadpleegd te worden.

Een soortgelijke mogelijkheid om voorbeschermingsregels in het omgevingsplan op te nemen geldt voor andere bestuursorganen met het oog op de voorbereiding van een projectbesluit, een instructieregel of een instructie.

Reactieve interventie

Vergelijkbaar met de huidige reactieve aanwijzing kunnen gedeputeerde staten onder bepaalde voorwaarden besluiten dat een onderdeel van een omgevingsplan geen deel daarvan uitmaakt (zie artikel 16.21 Omgevingswet).

Beroep

Net als bestemmingsplannen nu, zullen omgevingsplannen volledig appellabel zijn. Dat geldt dus ook voor algemeen verbindende voorschriften die nu nog in APV's staan en waartegen nu geen beroep openstaat. Het is de vraag hoe de Afdeling bestuursrecht-spraak van de Raad van State daarmee om zal gaan. Tegen voorbereidingsbesluiten staat overigens, net als nu, geen beroep open.

Kortom, met de Omgevingswet nemen we toch echt afscheid van het vertrouwde bestemmingsplan. In het omgevingsplan herkennen we veel van het bestemmingsplan terug, maar het omgevingsplan biedt meer mogelijkheden, meer flexibiliteit, minder onderzoekslasten, maar misschien ook wel minder rechtszekerheid. In ieder geval zal het omgevingsplan de nodige aanpassing en gewenning vergen!

Het Projectbesluit

In de Omgevingswet keert het begrip 'projectbesluit' terug. Het betreft echter niet meer (zoals voor 1 juli 2010 het geval was) een ontheffing van het bestemmingsplan, maar een zelfstandig omgevingsinstrument. Zelfde naam, ander instrument. Onder vigeur van de Omgevingswet kunnen met het projectbesluit omvangrijke publieke projecten mogelijk worden gemaakt. Daarmee kan het worden gezien als de opvolger van het inpasingsplan uit de Wet ruimtelijke ordening, het tracébesluit uit de Tracéwet en het projectplan uit de Waterwet. Het projectbesluit is geregeld in afdeling 5.2 (artikel 5.44 e.v.) van de Omgevingswet.

De toepassing van het projectbesluit

Het projectbesluit voorziet in één uniforme totstandkomingsprocedure voor ontwikkelingen in de fysieke leefomgeving die voortvloeien uit de verantwoordelijkheid van het Rijk, een provincie of een waterschap. Daarbij kan het onder meer gaan om de aanleg van een weg, een windmolenpark, of een waterkering. Het totstandkomingstraject van het projectbesluit is onder te verdelen in een drietal verschillende fases.

Allereerst geeft het bevoegd gezag een openbare kennisgeving van het voornemen om een verkenning uit te voeren naar een mogelijk bestaande of toekomstige opgave in de fysieke leefomgeving en om een projectbesluit te nemen. Hierbij maakt het bestuursorgaan kenbaar of een voorkeursbeslissing zal worden genomen. In de kennisgeving moet verder worden vastgelegd hoe burgers, bedrijven, maatschappelijke organisaties en bestuursorganen bij de ontwikkeling worden betrokken. Bovendien wordt een termijn gesteld waarbinnen een ieder mogelijke oplossingen voor de opgave kan aandragen. Tijdens de verkenning vergaart het bevoegd gezag kennis over de aard van de opgave, de voor de fysieke leefomgeving relevante ontwikkelingen en mogelijke oplossingen voor de opgave. Degene die een mogelijke oplossing heeft aangedragen, kan verzoeken dat het

bevoegd gezag haar laat onderzoeken door een deskundige. Het bevoegd gezag hoeft daar echter niet op in te gaan. Indien het bevoegd gezag daarvoor heeft gekozen of op basis van het Omgevingsbesluit daartoe een verplichting bestaat, levert de verkenning een voorkeursbeslissing op.

Doordat de uniforme openbare voorbereidingsprocedure van toepassing is, wordt uiteindelijk een ontwerp-projectbesluit ter inzage gelegd. Na een zienswijzenprocedure wordt vervolgens een definitief besluit genomen, waartegen beroep in één instantie openstaat bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De Afdeling beslist binnen zes maanden na ontvangst van het verweerschrift.

De status van het projectbesluit

Het uiteindelijke projectbesluit bevat, vanuit een integrale afweging van de betrokken feiten en belangen, alle voor de fysieke leefomgeving relevante bepalingen en maatregelen die noodzakelijk zijn voor het realiseren van het project. Ook worden verplicht de maatregelen ter voorkoming van (geluid)hinder of compensatie van eventuele schade aan natuurwaarden opgenomen. Het projectbesluit wijzigt het ter plaatse geldende omgevingsplan met regels die nodig zijn voor het uitvoeren en in werking hebben of in stand houden van het project.

Het uitgangspunt is dat met het projectbesluit in één besluit wordt voorzien in de uitvoering van het project en dat alle afzonderlijk vereiste toestemmingen daarin zijn opgenomen. Hiervoor moet in het projectbesluit dan wel expliciet voor worden gekozen. Ook besluiten die op grond van een andere wet moeten worden genomen, zoals een verkeersbesluit of een besluit inzake de openbaarheid van een weg, kunnen in het projectbesluit worden 'meegenomen'. Mocht sprake zijn van een gefaseerde uitvoering waardoor voor de realisering van het project aanvullende besluiten genomen moeten worden, dan is voorzien in een coördinatieregeling. Indien nodig kan het bestuursorgaan dat bevoegd gezag is voor het nemen van het projectbesluit medewerking vorderen van de bevoegde gezagen in het kader van deze uitvoeringsbesluiten. In een projectbesluit kan ook een uitwerkingsbevoegdheid worden opgenomen.

Gemeentelijke projectprocedure

Het opnemen van regels in een omgevingsplan die gericht zijn op het uitvoeren en in werking hebben of in stand houden van een (gemeentelijk) project van publiek belang, kan worden voorbereid met overeenkomstige toepassing van enkele procedureregels voor het projectbesluit (zie artikel 5.55 Omgevingswet). Ook in dat geval beslist de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State binnen zes maanden na ontvangst van het verweerschrift op het beroep.

De Omgevingsverordening

In de Omgevingswet is de omgevingsverordening de opvolger van diverse provinciale verordeningen. De grondslag van dit instrument is te vinden in artikel 2.6 van de Omgevingswet. Daaruit volgt dat provinciale staten één omgevingsverordening moeten vaststellen voor hun grondgebied. De verschillende provinciale verordeningen die nu naast elkaar bestaan, zoals de provinciale milieuverordening, de ruimtelijke verordening, de ontgrondingenverordening, de landschapsverordening en de grondwaterverordening zullen dus moeten worden geïntegreerd.

Inhoud en karakter van de omgevingsverordening

Het karakter van de omgevingsverordening verschilt van dat van het gemeentelijk omgevingsplan. Waar het omgevingsplan zich met name richt tot burgers en bedrijven, bevat de omgevingsverordening vooral regels die zich richten tot gemeenten en waterschappen.

Grofweg bevat de omgevingsverordening drie type bepalingen:

Algemeen direct bindende regels: dit zijn regels die gericht zijn tot burgers en bedrijven, zoals algemene regels over activiteiten, inclusief een verbod om deze zonder melding of omgevingsvergunning te verrichten. De grondslag voor het stellen van deze regels is te vinden in afdeling 4.1 van de Omgevingswet.

Omgevingswaarden: deze waarden leggen de gewenste staat of kwaliteit van de fysieke leefomgeving of een onderdeel daarvan als beleidsdoel of toetsingskader vast (zie artikel 2.12 lid 1 van de Omgevingswet). Om de omgevingswaarden voor de praktijk toepasbaar te laten zijn is het de bedoeling dat ze worden uitgedrukt in objectieve termen, zoals meetbare of berekenbare eenheden (denk aan de maximaal toelaatbare concentratie van stoffen in het water en de lucht).

Van belang is dat omgevingswaarden niet direct doorwerken in omgevingsvisies, omgevingsplannen en omgevingsvergunningen. Wensen provinciale staten dus dat de omgevingswaarden ook moeten worden nageleefd en uitgevoerd door gemeenten en waterschappen, dan zullen de omgevingswaarden in de hierna te bespreken instructieregels of in beoordelingsregels voor omgevingsvergunningen moeten worden vastgelegd.

Instructieregels: deze regels zien op de uitoefening van taken en bevoegdheden door gemeenten en waterschappen en kunnen alleen worden gesteld ten behoeve van de verwezenlijking van een provinciaal belang. In zijn algemeenheid zien instructieregels op de inhoud, toelichting, motivering of uitvoering van een besluit dat het waterschap of de gemeente moet gaan nemen. Gemeenten en waterschappen zijn vervolgens gehouden om de vastgestelde instructieregel na te leven en daar op een correcte wijze uitvoering aan te geven. Doen zij dat niet juist of niet tijdig, dan staan de provincie twee interventie-instrumenten ter beschikking:

- de provincie kan beroep instellen tegen het besluit dat in strijd met de instructieregel is genomen,

- de provincie kan zich beroepen op taakverwaarlozing waardoor toepassing kan worden gegeven aan de interbestuurlijke toezichtsinstrumenten van schorsing en vernietiging of indeplaatstreding.

Een omgevingsverordening kan ook regels bevatten met betrekking tot de evenwichtige toedeling van functies aan locaties in een omgevingsplan. De taak om te voorzien in een evenwichtige toedeling van functies aan locaties is echter in beginsel een taak van de gemeente en de provincie kan alleen aanvullend voorzien in direct werkende regels over activiteiten met dit oogmerk als het geven van instructieregels of een instructie niet doelmatig of doeltreffend is (artikel 4.2, tweede lid van de Omgevingswet). Daarbij is van belang dat de provincie op grond van artikel 16.21 van de Omgevingswet ook beschikt over de reactieve interventiebevoegdheid bij de toedeling van functies in omgevingsplannen.

Provincies beschikken daarmee over stevige instrumenten om te bewerkstelligen dat de door provinciale staten gestelde (instructie)regels daadwerkelijk worden nageleefd.

Om er echter voor te zorgen dat provinciale staten de bevoegdheid tot het stellen van instructieregels niet te pas en te onpas gaan inzetten, zijn de besluiten waarover door de provincie instructieregels mogen worden gegeven, limitatief opgesomd in artikel 2.23 van de Omgevingswet.

Procedure tot vaststelling omgevingsverordening en rechtsbescherming

Net als de huidige provinciale verordeningen, zal de omgevingsverordening worden voorbereid met toepassing van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 van de Awb. Verder is van belang dat een ieder zienswijzen kan indienen tegen het ontwerp van de omgevingsverordening. Dit instrument zal mogelijk een belangrijke functie gaan vervullen, omdat de omgevingsverordening rechtstreeks voor de burgers, bedrijven, gemeenten en waterschappen bindende regels zal bevatten (waaronder de instructieregels) en het besluit tot vaststelling van de omgevingsverordening niet vatbaar is voor beroep bij de bestuursrechter. Wel zal de omgevingsverordening

naar verwachting 'exceptief' getoetst kunnen worden over de band van een appellabel besluit zoals het omgevingsplan of een omgevingsvergunning.

De Omgevingsvergunning

Een van de belangrijkste doelstellingen van de Omgevingswet is de vereenvoudiging van het omgevingsrecht. Ter verwezenlijking van dit doel bevat de Omgevingswet zoveel mogelijk (algemene) regels voor activiteiten. Een belangrijk verschil ten opzichte van de huidige omgevingsvergunning is dan ook dat voor een beoogde activiteit niet telkens meer een voorafgaande toestemming nodig is.

De omgevingsvergunning is geregeld in afdeling 5.1 (artikelen 5.1 tot en met 5.43) van de Omgevingswet. De omgevingsvergunning is een 'fusie' van de omgevingsvergunning zoals we die kennen uit de huidige Wet algemene bepalingen omgevingsrecht enerzijds en vergunningen uit bijzondere wetten, zoals onder meer de Waterwet of de Ontgrondingenwet, anderzijds.

Meer vergunningvrije activiteiten

Een belangrijk verschil met de huidige regeling is dat het niet (meer) vanzelfsprekend is dat er voor alle activiteiten een omgevingsvergunning is vereist. Slechts in het geval dat een activiteit (1) grote gevolgen heeft dan wel kan hebben voor de fysieke leefomgeving en (2) de specifieke situatie relevant is voor de beoordeling van het gevaar dat die gevolgen zich daadwerkelijk zullen verwezenlijken of ter uitvoering van een internationaalrechtelijke verplichting, kan het nodig zijn om te beoordelen of de activiteit toelaatbaar is. Het gaat dan om drie categorieën van activiteiten, te weten:

activiteiten die in de Omgevingswet zelf als vergunningplichtig worden aangemerkt, activiteiten die in de waterschapsverordening als vergunningplichtig worden aangemerkt en activiteiten die in de omgevingsverordening van de provincie zijn opgenomen in het kader van de lokale afwegingsruimte.

Bij de Invoeringswet Omgevingswet wordt daaraan nog de mogelijkheid toegevoegd om ook in het omgevingsplan een vergunningplicht in het leven te roepen voor activiteiten (de zogenaamde (binnenplanse) omgevingsplanactiviteit). Die mogelijkheid is niet beperkt tot de regels die zijn gesteld met het oog op de evenwichtige toedeling van functies aan locaties, maar kan gebruikt worden voor alle met het oog op de doelen van de Omgevingswet in het omgevingsplan gestelde regels.

Daarnaast voorziet de Invoeringswet in een splitsing van de vergunningplicht voor de bouwactiviteit in een technische vergunning (toetsing aan het Besluit bouwwerken leefomgeving) en een vergunning voor een omgevingsplanactiviteit (de zogenaamde 'knip'). Het omgevingsplan zal daardoor niet alleen bepalen aan welke regels een bouwwerk op een locatie moet voldoen, maar ook of het met het oog op die regels nodig is dat er in het kader van een vergunning preventief aan die regels wordt getoetst. De vergunningplicht voor bouwwerken wordt, afgezien van de bedoelde technische toets, daardoor dus niet langer op wetsniveau bepaald, maar in het omgevingsplan door de gemeente.

Meer verantwoordelijkheid voor de initiatiefnemer

Voor de initiatiefnemer die een activiteit beoogt, is oplettendheid vereist wanneer het gaat om de beoordeling of er al dan niet een omgevingsvergunningplicht bestaat. De Omgevingswet gaat er namelijk – net als de Wabo – vanuit dat de initiatiefnemer zelf onderzoekt voor welke activiteiten een omgevingsvergunning is vereist. Bovendien geldt de hoofdregel dat een activiteit is verboden, indien daarmee een andere activiteit samenhangt waarvoor een omgevingsvergunning is vereist maar niet is verkregen. Daaraan

doet natuurlijk niet af dat het bevoegd gezag gelet op de Awb wel een inspanningsverplichting heeft om de initiatiefnemer te wijzen op ontbrekende toestemmingen en activiteiten (artikel 3:20 Awb). Overigens mag de aanvrager zelf bepalen of hij, indien hij meerdere omgevingsvergunningen nodig heeft, deze tegelijk of afzonderlijk aanvraagt. De onlosmakelijke samenhang uit de Wabo komt dus te vervallen.

Bevoegd gezag

Ook onder de Omgevingswet is het uitgangspunt dat er één bevoegd gezag is en dat dit in beginsel het college van burgemeester en wethouders van de gemeente is. Wel kan het zo zijn dat bij bijzondere belangen er een ander bevoegd gezag is of dat het bevoegd gezag ervoor kiest zijn bevoegdheid over te dragen (zie artikel 5.16 Omgevingswet). Dit is nader uitgewerkt in hoofdstuk 4 van het Omgevingsbesluit. Daarbij wordt onderscheid gemaakt tussen omgevingsvergunningen voor wateractiviteiten en voor andere activiteiten en tussen enkelvoudige en meervoudige aanvragen.

Algemene Rijksregels

Naast instructieregels die gericht zijn tot andere overheden kent de Omgevingswet ook directe werkende algemene rijksregels waar burgers en bedrijven rechtstreeks aan gebonden zijn. Dit zijn de regels die onder het huidige recht in bijvoorbeeld het Bouwbesluit en het Activiteitenbesluit zijn opgenomen. De algemene regels van het Rijk maken inzichtelijk wat vanuit een oogpunt van nationaal belang wel en niet is toegestaan in de fysieke leefomgeving. Het Rijk stelt op grond van de Omgevingswet algemene rijksregels vast (bij algemene maatregel van bestuur). Deze regels zijn gericht tot zowel bedrijven en burgers als andere overheden.

Systeem van algemene rijksregels

De insteek van de Omgevingswet is dat het Rijk waar mogelijk met algemene regels werkt. Dat voorkomt dat burgers en bedrijven voor die (categorieën van) activiteiten een omgevingsvergunning moeten vragen van de overheid.

Als een initiatiefnemer voldoet aan de bepalingen die in algemene regels voor bepaalde activiteiten zijn opgenomen, dan mag hij ervan uitgaan dat die activiteiten mogen worden uitgevoerd. Er geldt dan geen vergunningplicht voor die activiteiten. De Omgevingswet brengt algemene regels van het Rijk zo veel mogelijk bij elkaar omwille van de overzichtelijkheid. De algemene regels over activiteiten worden gebundeld in twee algemene maatregelen van bestuur, één voor bouwen (Besluit bouwwerken leefomgeving) en één voor overige activiteiten in de fysieke leefomgeving, waaronder milieubelastende activiteiten (Besluit activiteiten leefomgeving).

Huidige situatie en veranderingen

Algemene regels kennen we op dit moment al in de vorm van de regels uit het Activiteitenbesluit milieubeheer en het Bouwbesluit 2012 voor respectievelijk milieu- en bouwac-

tiviteiten. Ook zijn algemene regels voor wateractiviteiten opgenomen in bijvoorbeeld het Besluit lozing afvalwater huishoudens.

Een verschil met de huidige situatie is dat de overzichtelijkheid zal toenemen in het systeem van de Omgevingswet. De twee genoemde algemene maatregelen van bestuur zullen alle algemene rijksregels bevatten. Bovendien worden de instrumenten, termen en begrippen uit de algemene regels geüniformeerd. Deze integratie van algemene regels voor activiteiten zou de regels beter hanteerbaar moeten maken.

Voor de praktijk is het van belang dat met de Omgevingswet wordt ingezet op een verdere verschuiving van vergunningplichten naar het moeten voldoen aan algemene regels. Burgers, bedrijven en overheden zullen meer met algemene regels te maken krijgen en minder met vergunningen. Voor overheden is het van belang dat er meer toezicht zal moeten plaatsvinden om de fysieke leefomgeving voldoende te beschermen, omdat de nadruk minder zal komen te liggen op het vooraf toetsen van activiteiten in een vergunningprocedure.

Instructieregels en Instructies

Instructieregels en instructies zijn aanwijzingen van hogere overheden waaraan lagere overheden zich moeten houden bij het nemen van omgevingsbesluiten, zoals het vaststellen van een omgevingsplan of het verlenen van een omgevingsvergunning. Met instructieregels en instructies kunnen hogere overheden (het Rijk en de provincies) richting geven aan de lagere overheden.

Instructieregels

Een instructieregel is een regel over de uitoefening van een taak of bevoegdheid door een bestuursorgaan. De provincies kunnen bij omgevingsverordening en het Rijk kan bij algemene maatregel van bestuur instructieregels geven. Het gaat om regels over de inhoud, toelichting of motivering van een besluit in verband met een bepaald belang,

zoals geur of externe veiligheid. Instructieregels lenen zich voor herhaalde toepassing. Instructieregels verschillen van algemene regels omdat instructieregels gericht zijn tot andere overheden en niet tot bedrijven en burgers (hoewel deze er wel indirect mee te maken zullen krijgen).

De instructieregels lijken wat het Rijk betreft sterk op bepaalde regels uit het huidige Besluit algemene regels ruimtelijke ordening (het Barro). De regels uit het Barro zien echter alleen op de doorwerking van nationale ruimtelijke belangen. Op provinciaal niveau zullen instructieregels lijken op bepalingen die thans in de provinciale verordeningen voorkomen en zien op de doorwerking van provinciale (omgevings)belangen in besluiten van lagere overheden. De lagere overheden zullen zich bij het nemen van omgevingsbesluiten aan de instructieregels moeten houden, zoals dat nu het geval is ten aanzien van bijvoorbeeld het Barro en de provinciale verordeningen.

Instructies

Instructies zijn eenmalige opdrachten van het Rijk of de provincie aan lagere overheden om concrete besluiten met een bepaalde inhoud te nemen. Het gaat hierbij uitdrukkelijk niet om opdrachten die zien op herhaalde uitvoering door meerdere bestuursorganen. Daar is immers de instructieregel voor bedoeld. Instructies verschillen dus van instructieregels omdat ze (steeds eenmalig) worden gegeven door middel van een instructiebesluit. Tegen dat besluit staat (anders dan bij instructieregels) bezwaar en beroep open. Het instructiebesluit is in grote lijnen te vergelijken met de aanwijzingsbevoegdheden die thans zijn geregeld in artikel 4.2 van de Wet ruimtelijke ordening en artikel 3.12 van de Waterwet.

Veranderingen

Ondanks de grote gelijkenissen met het huidige systeem zal de situatie na de invoering van de Omgevingswet wel veranderen omdat de bevoegdheid tot het stellen van instructieregels in de Omgevingswet niet wordt beperkt tot ruimtelijke ordening, water

en milieu. De bevoegdheid heeft te gelden voor alle beleidssectoren binnen de reikwijdte van de Omgevingswet. Voor de praktijk betekent dit dat overheden gemakkelijker zullen kunnen bepalen waaraan de door hen te nemen omgevingsbesluiten moeten voldoen. Burgers en bedrijven zouden eveneens eenvoudiger moeten kunnen bepalen of het door hen voorgestane initiatief wel of niet kan plaatsvinden.

Geluid en Geluidproductieplafonds

Op 5 oktober 2018 is het wetsvoorstel voor de Aanvullingswet geluid Omgevingswet bij de Tweede Kamer ingediend. Daarmee is er weer wat meer duidelijkheid ontstaan over de manier waarop het onderwerp geluid in de Omgevingswet geregeld zal worden. Met de Aanvullingswet wordt het geluidproductieplafond geïntroduceerd in de Omgevingswet. Hoewel de regering aanvankelijk stelde dat er zowel juridische als praktische bezwaren zijn om het geluidproductieplafond als omgevingswaarde vorm te geven, is dat naar aanleiding van het advies van de Raad van State toch alsnog gebeurd.

Het geluidproductieplafond

Dit instrument kennen we al uit hoofdstuk 11 van de Wet milieubeheer, waarmee op 1 juli 2012 geluidproductieplafonds geïntroduceerd werden voor wegen in beheer bij het Rijk (Rijkswaterstaat) en hoofdspoorwegen (in beheer bij ProRail) die zijn aangewezen op de geluidplafondkaart. Aan weerszijden van deze (spoor)wegen bevinden zich om de 100 meter referentiepunten. Op elk referentiepunt geldt een geluidproductieplafond, oftewel de ter plaatse toegestane geluidproductie door (het verkeer op) de betreffende weg of

spoorweg. De beheerder draagt zorg voor de naleving van de geluidproductieplafonds die in een openbaar (digitaal) geluidregister zijn terug te vinden. Als een geluidproductieplafond overschreden dreigt te worden, moet de beheerder maatregelen treffen om dit te voorkomen. Jaarlijks doet de beheerder verslag met betrekking tot de naleving van de geluidproductieplafonds. Onder bepaalde omstandigheden kan een geluidproductieplafond bij besluit van de Minister van Infrastructuur en Waterstaat gewijzigd (verhoogd of verlaagd) worden.

Deze geluidproductieplafonds voor Rijksinfrastructuur komen ingevolge een nieuw tweede lid van artikel 2.15 Omgevingswet terug als omgevingswaarden. Op grond van de nieuwe artikelen 2.11a, 2.12a en 2.13a Omgevingswet worden geluidproductieplafonds (als omgevingswaarde) ook verplicht bij industrieterreinen waar activiteiten kunnen worden verricht die in belangrijke mate geluidhinder kunnen veroorzaken en bij wegen en bepaalde lokale spoorwegen in beheer bij een provincie, voor zover bij omgevingsverordening aangewezen. In het Aanvullingsbesluit geluid Omgevingswet zullen de activiteiten die in belangrijke mate geluidhinder kunnen veroorzaken (de 'grote lawaaimakers'), worden aangewezen. Inhoudelijk zal worden aangesloten bij de huidige definitie van industrieterrein in artikel 1 van de Wet geluidhinder. Rondom andere dan de in artikel 2.11a Omgevingswet bedoelde industrieterreinen kunnen facultatief geluidproductieplafonds als omgevingswaarde vastgesteld worden.

In twee opzichten passen de rechtsgevolgen van het vaststellen van een omgevingswaarde niet goed bij geluidproductieplafonds: bij (dreigende) overschrijding van een geluidproductieplafond moet deze (door de beheerder) ongedaan gemaakt worden en geldt geen programmaplicht, terwijl bij een besluit tot vaststelling van een geluidproductieplafond, anders dan bij vaststelling van een omgevingswaarde, wel inspraak en rechtsbescherming mogelijk is. In zoverre zijn er afwijkende bepalingen in de Omgevingswet voorzien.

Bevoegd gezag

Geluidproductieplafonds rondom industrieterreinen worden bij omgevingsplan vastgesteld. De raad kan deze bevoegdheid delegeren aan burgemeester en wethouders. Als dat nodig is voor een doelmatige beheersing van het geluid afkomstig van industrieterreinen, kunnen op verzoek van de gemeenteraad bij besluit van provinciale staten geluidproductieplafonds worden vastgesteld. Provinciale staten stellen bij besluit geluidproductieplafonds vast aan weerszijden van bij omgevingsverordening aangewezen wegen in beheer bij de provincie en bepaalde lokale spoorwegen. Zij kunnen deze bevoegdheden delegeren aan gedeputeerde staten. De Minister van Infrastructuur en Waterstaat blijft bevoegd tot vaststelling van geluidproductieplafonds aan weerszijden van wegen in beheer bij het Rijk en hoofdspoorwegen.

Basisgeluidemissie

Bij wegen in beheer bij een gemeente of waterschap en bij (overige) lokale spoorwegen is gekozen voor een alternatief voor geluidproductieplafonds in de vorm van de zogenoemde basisgeluidemissie. De gemeente (voor gemeentelijke wegen en lokale spoorwegen) c.q. het waterschap (voor zijn wegen) bepaalt een niveau van basisgeluidemissie op basis van de werkelijke geluidemissie in een nader te bepalen referentiejaar. Vijfjaarlijks wordt gemonitord of de basisgeluidemissie wordt overschreden. Indien dat het geval is, beoordeelt het verantwoordelijke bestuursorgaan of er maatregelen genomen zullen worden. Bij grootschalige ontwikkelingen die van invloed (kunnen) zijn op de geluidbelasting, wordt preventief getoetst aan het normenkader voor de geluidsbelasting van geluidgevoelige gebouwen en worden geluidbeperkende maatregelen overwogen. Een en ander volgt overigens niet uit de Aanvullingswet geluid Omgevingswet, maar dit zal in het Aanvullingsbesluit geluid Omgevingswet geregeld worden.

Instructieregels en instructies

Aan artikel 2.24 Omgevingswet wordt een derde lid toegevoegd, waarin wordt bepaald dat instructieregels van het Rijk ook betrekking kunnen hebben op de beheersing van geluid afkomstig van hoofdspoorwegen door de beheerder daarvan (ProRail). Dat is nodig, omdat instructieregels in beginsel slechts tot bestuursorganen gericht kunnen zijn. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen verder instructieregels gesteld worden over de inhoud of motivering van een besluit tot vaststelling van geluidproductieplafonds als omgevingswaarden of tot vaststelling van geluidwerende maatregelen (zie artikel 2.25 Omgevingswet). Dergelijke instructieregels worden met het oog op het beschermen van de gezondheid met betrekking tot de beheersing van geluid in ieder geval gesteld over omgevingsverordeningen, omgevingsplannen, projectbesluiten en besluiten tot vaststelling van geluidproductieplafonds als omgevingswaarden (zie artikelen 2.27, 2.28 en 2.29a Omgevingswet). De inhoud van deze instructieregels is nog niet bekend. Dat zal blijken uit het Aanvullingsbesluit geluid Omgevingswet, waarbij het Besluit kwaliteit leefomgeving zal worden gewijzigd.

Daarnaast kunnen gedeputeerde staten het waterschapsbestuur een instructie geven als dat nodig is voor een doelmatige beheersing van het geluid afkomstig van waterschapswegen (zie artikel 2.33, lid 2 Omgevingswet). De (Minister van Defensie in overeenstemming met de) Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties kan provinciale staten een instructie geven over een besluit tot vaststelling van geluidproductieplafonds rondom industrieterreinen waarop zich voorzieningen voor defensie bevinden (zie artikel 2.34, lid 2 Omgevingswet). Omdat de gemeenteraad geluidproductieplafonds vaststelt bij omgevingsplan, geldt in zoverre al de reguliere bevoegdheid om instructies te geven.

Geluidnormen

Het geluidproductieplafond als omgevingswaarde is een instrument om de geluidproductie afkomstig van infrastructuur en industrieterreinen te beheersen. Daarnaast zal in

het Aanvullingsbesluit geluid Omgevingswet een kader worden geboden voor de afweging van het geluidaspect bij besluitvorming over het toekennen of wijzigen van functies aan locaties in een omgevingsplan. Het kan dan gaan om het mogelijk maken van geluidgevoelige objecten in de nabijheid van geluidsbronnen en vice versa. Daarbij zal in vergelijking met de huidige wet- en regelgeving een sterk vereenvoudigd en gestroomlijnd normenkader gehanteerd worden (zie daarover de memorie van toelichting bij de Aanvullingswet geluid Omgevingswet). Deze normen gelden ter plaatse van geluidgevoelige objecten en hebben dus slechts een indirecte relatie met de geluidproductieplafonds. Als er met betrekking tot een geluidsbron geluidproductieplafonds zijn vastgesteld, mogen aanpassingen aan die bron die niet tot overschrijding van die geluidproductieplafonds leiden, zonder verdere akoestische toetsing worden uitgevoerd. Ook zullen er regels komen over een gezamenlijke beoordeling van de geluidbelasting door verschillende bronnen. Daarbij wordt onderscheid gemaakt tussen 'optelling' (geluidbelasting afkomstig van alle bronnen die tot dezelfde bronsoort behoren en onder dezelfde beheerder vallen) en 'cumulatie' (geluidbelasting afkomstig van bronnen die tot verschillende geluidbronsoorten behoren).

Geluidwerende maatregelen

Het nieuwe artikel 2.43a Omgevingswet biedt een wettelijke grondslag voor het nemen van besluiten over het (al dan niet) treffen van maatregelen aan een gebouw ter beperking van het geluid in dat gebouw. In welke gevallen dergelijke besluiten genomen kunnen worden, zal in het Aanvullingsbesluit geluid Omgevingswet bepaald worden. Ook de manier waarop het treffen van geluidwerende maatregelen, waarvoor altijd toestemming van de eigenaar van het gebouw nodig is, zal plaatsvinden, zal in dat Aanvullingsbesluit geregeld worden.

T: +31 88 253 5000

E: info@akd.nl

akd.eu